

Jørgen Horsbøl

UNDERVISNING PÅ HØJT PLAN
&
OLYMPISK GULD

noveller

Net-Bog-Klubben
(autografisk manuskript)

ISBN: 87-90511-43-3
Copyright: Jørgen Horsbøl
år: 1997
Server: Cybercity

Advarsel: Enhver erhvervmæssig kopiering eller overdragelse er ulovlig og vil blive retsforfulgt med krav om erstatning.

Disketter må kun forhandles af forhandlere, der er autoriseret af Kunstbiblioteket.

Antal sider: 19

www.cybercity.dk
www.kunstbiblioteket.dk
BETALT

Undervisning på højt plan   3

Olympisk guld   13

FOR
OFFICE
OF THE
ATTORNEY
GENERAL

UNDERVISNING PÅ HØJT PLAN

Asternasius Mortensen. Skoleinspektøren på Østre Skole, rejste sig klokken toogtyve minutter over otte fra kontorstolen og begav sig ud på sin morgenrunde for at se og ikke mindst høre, om alt gik, som det skulle - Det gjorde det sjældent! Det var med lange armler og også med lidt dårlig samvittighed, han nærmede sig nummer 12, hvor syvende specialklasse hørte hjemme.

Deres klasselærer havde meldt sig syg her til morgen, og viceinspektøren havde ikke advaret vikaren om, at det var et løvebur, han blev sendt ind i.

Skoleinspektøren stod et øjeblik uden for døren ind til klassen. Så gik han lettet, men undrende videre. Der havde været helt roligt. Han havde svagt kunne høre vikarens stemme - Der blev undervist!

Benjamin Olsen læste til lærer på aftenseminariet. Han tjente til studierne som vikar på skolerne i det indre København.

Der var heldigvis lærermangel, så de ringede som regel et par gange om ugen fra vikaranvisningen.

I begyndelsen havde han virkelig måtte arbejde for penge, men han lærte forbavsende hurtigt, hvordan man overlevede som pædagogisk cykelbud.

En del af hans studiekammerater havde også forsøgt at tjene penge som vikar. Men på nær Frede, var de holdt op efter et eller to forsøg ... Det havde været for hårdt!

Benjamin Olsen havde ingen forældre. Han var vokset op hos sin tante på Nørrebro. Det rum, der befandt sig under hans lyse strithår, var ikke nogen tom gymnastiksal. Og så var der

hans fantasi! Den redde ham ud af mange vanskelige situationer. Men den skaffede ham også nu og da problemer!

Larmen, og ikke mindst synet, der mødte ham, da han trådte ind i syvende specialklasse, ville have fået de fleste til at vælge en anden måde at tjene deres penge på.

Men ikke Benjamin Olsen. Han gik nok så uanfægtet op til tavlen, tog et stykke kridt og skrev sit for- og efternavn med blokbogstaver. Da det var gjort, gik han hen til kateteret, satte sin taske og trak stolen ud.

En del af taskens indhold bestod af spøg og skæmt artikler: Afhuggede fingre, spiselige viskelædere, hundelorte, kanonslag uden knald og meget mere.

Og mens Brian Højlydt betroede Evelyn, at det første af de to navne, der stod på tavlen, var det mest åndssvage, han nogensinde havde hørt, fik Benjamin med en tryllekunstners behændighed listet en pruttepose op fra taskens dyb og anbragt den på stolen.

Med et venligt, men værdigt blik ud over forsamlingen satte han sig ned.

Selv om Østre Skole havde eksisteret i mange år, blev der både med hensyn til lydets styrke og længde sat rekord, da posen blev mast flad.

Efter lang tids total stilhed, fremstammede Evelyn, mens hun med begge hænder om hovedet så bekymret op på rekordens ejermand: "Guud! hvor blev jeg forskrækket, gjorde det ikke ondt?"

"Næh! sagde Benjamin. Det var jo kun en af de små!"

"Hold da kæft mand!" Orla så over på Brian med løftede øjenbryn og åben mund: "Jeg vil eddermame ikke være herinde, hvis han forsøger sig med en af de store!"

Stilheden bredte sig igen i lokalet, indtil Joan fjernede fingeren fra næsen og snuste flere gange ud i rummet, inden hun forundret sagde: "Hvor er det underligt, men jeg kan slet ikke lugte den."

Et øjeblik efter var hele klassen i fuld gang med at snøfte luft ind gennem næsen.

Tralles overraskelse var der, som Allan så rammende sagde, ikke en skid at lugte.

"Det er fordi, jeg under min uddannelse lærte at filtrere lugten fra, når jeg blev nødt til at skille mig af med noget luft," sagde Benjamin sådan, lettere henkastet.

Kenneth, der ellers aldrig sagde noget, når han spiste torsskerogn med remoulade, gjorde en undtagelse og forklarede højlydt Evelyn, at det læreren havde lært under sin uddannelse var at slå prutter, som ikke kunne lugtes.

"Hvad er det for en uddannelse?" spurgte Jimmy og så op mod kateteret. Han plejede ellers først at vågne i løbet af anden time. Men braget havde vækket ham.

"Jetpilot!" svarede Benjamin sådan, lettere henkastet.

"Jetpilot?" Lød det i kor fra klassen. "Ja, og jeg begriber ikke, at jeg lod mig overtale til at spilde min fridag på at undervise jer!" lød det overbærende oppe fra kateteret.

"Jeg har ellers travlt nok. I morgen flyver jeg til Amerika for at træne unge mænd, der skal være jagerpiloter, i angreb og undvigemanøvre."

"Undvigemanøvre?" Kenneth var ét stort spørgsmålstegn.

"Unge mand, nu skal jeg forklare dig og de andre betydningen af dette livsvigtige ord! Hvis du er i luftkamp, gælder det selvfølgelig om at plukke så mange som muligt af fjendens maskiner ned. Men det vigtigste af alt er, at du ikke selv bliver ramt. Så når du i bakspejlet opdager, det er lige før en fjendtlig jager skal til at affyre sine fire maskingeværer ind i nakken på dig, gælder det om at komme væk i en hulens fart!"

“Og, og så slår du bare en baglæns koldbøtte med jetjageren og drøner ind i en sky og gemmer dig, så idioten ikke kan finde dig!” udbrod Brian med begejstring i stemmen.

“Nemlig,” sagde Benjamin og nikkede anerkendende. “Det er præcis det, man forstår ved en undvigemanøvre. For at blive en god pilot, skal man have konduite, masser af konduite!”

“Efter lidt filosofiske overvejelser tog Joan fingeren ud af næsen og spurgte: “Det der med at skaffe lugten væk fra pruttet, hvorfor lærte du det?”

I de fem sekunder, det tog Benjamin at finde på svar, så han først dybsindig ud, inden han mildt og overbærende forklarede, hvor lille og hvor tæt cockpittet i en jetjager var. “Hvad tror I, der sker, hvis man sidder der og slipper luft ud med lugt?”

Joan og alle de andre i klassen kunne levende forestille sig resultatet ... Orla forsikrede endda højlødt forsamlingen om, at så ville han foretrække de fire maskingeværer i nakken!

“Det der konduite noget, hvad er det?” spurgte Allan. Han var ikke så god til højtlesning som Joan, men han kunne gøre sig forståelig uden at tage fingeren ud af næsen.

“Jeg er glad for, at du spørger mig, når der er et ord, du ikke forstår. Det viser nemlig, at du er en interesseret og fornuftig ung mand.”

Allan fjernede fingeren fra næsen og tørrede den omhyggeligt af på maven, mens han så sig stolt omkring. Det var første gang, en lærer havde omtalt ham som interesseret og fornuftig.

“Joh, ser I! Konduite er noget medfødt. Det er ikke noget, man kan lære. Jeg kan bedst forklarer jer betydningen af ordet, hvis jeg fortæller en lille historie.”

Det var der absolut ingen, der havde noget imod, så Benjamin Olsen satte sig op på kateteret, efter diskret at have gemt en meget flad pose væk.

“Neden for et af de højeste huse i Ægypten holdt der en vogn fuld af hør. Kusken var faldet i søvn, og æslet stod helt stille med hovedet nede i sin mulepose.”

“Hvad er en mulepose?” afbrød Allan.

“Åndshølle!” svarede Orla. “Det er sgu da en sæk med mad i, som man hænger om halsen på æslet, når det skal spise. Så kan det stå med hele sylten nede i den og æde løs!”

“Guud! hvor smartt, udbrød Evelyn, mens Kenneth med rynket pande prøvede at forestille sig, hvor mange remoulade madder, der kunne være i en sæk. Han kunne i hvert fald godt forstå, at æslet stod helt stille.

“Hvorfor spiser det sylte?” spurgte Jimmy forundret.

Orla så opgivende over mod Jimmy. “Hold da kæft mand! Du fortår da heller ikke noget. Sylten er sgu da æslets hoved.”

“Nåh, er det på den måde,” sagde Jimmy og så endnu mere forvirret ud end før.

“Oppe i det høje hus. Helt oppe på øverste etage,” fortsatte Benjamin, “boede der en kone, som var meget skrap. Hun skældte næsten altid ud på sin mand. Og det var smadder uretfærdigt, for han var sådan et rart menneske. Heldigvis for ham, var han meget stærk.”

“Ja!” afbrød Allan og slog ud med begge hæver. “Og så gav han hende nogle ordentlige par på skrinet, når hun blev alt for fræk!”

“Nej, nej!” svarede Benjamin. “Hassan, som hendes mand hed, kunne aldrig finde på at slå en kvinde, og da slet ikke sin kone. Han gjorde noget helt andet.

Når hun blev ustyrlig og ikke nøjedes med at skælde ud, men også begyndte at smide rundt med porcelænet, tog han godt fat i begge hendes ben og holdt hende ud over gelænderet på altanen.

Når hun havde hængt der et stykke tid og set ned på gaden under hende, hvor menneskene ikke var større end myrer, blev hun hurtig en ualmindelig sød og rar kone, og der kunne gå flere uger, inden hun igen måtte ud at hænge i benene og se på de bitte, bitte små mennesker.”

“Jeg ville helst ikke være skrap, hvis jeg var hende,” sagde Joan. Jeg ville lave pandekager til Hassan hver dag, og så ville jeg kysse ham meget tit!”

Der blev en lille tænkepause. Brian ville gerne være en stærk ægypter og blive kysset meget af Joan. Og Kenneth kom i tanker om, at der måtte kunne lages en utrolig masse remoulade på en pandekage.

“Men!” fortsatte Benjamin langsomt og stille. “Nu skete der to vigtige ting. Hassans kone, som ellers altid gik med bare tæer, havde taget strømper på, og nogle på gaden ved siden af vognen med høet, stod en ung mand, som hed Mustaffa!”

“Hvorfor er det så vigtigt hr. Olsen?” spurgte Orla og glemte at lukke munden efter sig.

“Guud, jo! kvidrede Evelyn. Hende konen har nok været skrap igen, og nu tager hun Hassan hendes strømper og smider dem ned til den unge Mustaffa.”

“Nej, nej! slet ikke,” sagde Benjamin. “Den dag havde konen igen været ustyrlig og smidt rundt med porcelænet.”

Da Hassan holdt hende ud over kanten af altanen, gled hun ud af strømperne. Hendes stakkels mand, som jo var et godt menneske, så forfærdet, at hans kone blev mindre og mindre - Da hun var på størrelse med en hare, holdt han hende for øjnene!”

Brian var den første, der brød stilheden. "Hold da kæft mand! Når hun om lidt bliver til en myre, drøner hun lige ned i hovedet på æslet!"

Der udsandt sig en livlig diskussion om, hvem det var mest synd for.

Orla, Allan og Jimmy, havde mest ondt af det stakkels æsel. Pigerne kunne godt se, at det ikke var rart, at blive mast flad af en skrap kone, men de havde alligevel mere ondt af hendes mand. Konen, var der ingen, der bekymrede sig om.

"Synes du ikke også, det er mest synd for manden?" spurgte Joan, mens hun lagde hovedet på skrå og så på Brian med sine brune øjne. Spørgsmålet var overflødigt. Havde hun i stedet for manden sagt Kejseren af Kina, havde han også svaret ja til det.

Kenneth var den eneste, der ikke blandede sig i diskussionen. Han var helt knust ved tanken om, at æslet nok ville få tværet hovedet ud i al sin dejlige mad!

"Men!" - Benjamin Olsen så alvorlig ud. "Da Mustaffa hørte skriget og så konen komme styrtende ned langs huset, blev han lynhurtigt klar over, at det gjaldt om, at konen ikke ramte æslet, men derimod vognen med høet i stedet for."

Mustaffa var heldigvis fuld af konduite. Han skyndte sig ikke at slå æslet i rumpen. Det var klogt, for så var det løbet væk for tidligt, og den skrappe kone havde lavet revner i asfalten flere meter bag vognen med høet.

Næh! Han ventede til konen var ud for femte etage. Så fik æslet sådan et klask bagi, at det kunne høres helt ud til pyramiderne!

Da kusken vågnede nede på gaden med en ordentlig bule i nakken, opdagede han, at der lidt længere fremme stod en hel masse mennesker omkring hans æsel og vogn. Og et øjeblik

efter så han, at der kravlede en kone ud af hans bløde, nyslåede hør.

Hun hoppede ned fra vognen og uden at sige et ord, børstede hun hør af sig; mens hun rendte forbi alle menneskene og den forbavsede kusk og forsvandt ind ad døren til det meget høje hus.

Da Hassan endelig fjernede hænderne fra øjnene og kiggede ned på gaden, var han rædselslagen, for han havde ventet, der ville møde ham et frygteligt syn.

Han blev utrolig glad, da han så, at der ikke var sket noget med hans kone, ... Da hun endelig nåede op til ham på øverste etage, stod han og ventede med åbne arme.

I kan tro, de var glade. De stod og kyssede og krammede hinanden i lang tid, inden de gik ind i deres lejlighed og lukkede døren.

Siden den tid, var konen aldrig skrap mere - Tværtimod! Hun blev den mest kærlige og venlige kone i hele Ægypten.

Det var Hassan glad for. Han blev endnu rarere end før, og han tog aldrig mere sin kone i benene og holdt hende ud over gelænderet på altanen.”

Efter historien om konen, der ikke mere var skrap, fortalte Benjamin Olsen om mumier og umådelige skatte, hemmelige gravkamre langt inde i pyramidernes.

For pigernes skyld pyntede han lidt på de historiske kendsgerninger, så da klassens regnelærer trådte ind, var han i fuld gang med at fortælle om prinser på hvide heste, som befriede kong Faraos døtre fra nogle grusomme gravrøvere.

Det havde for længst ringet ind til tredje time. Men i syvendte specialklasse havde man ikke skænket ringekløkke og frikvarter en tanke.

“Jeg har stået længe og banket på,” sagde læreren og så ud, som kun en regnelærer kan se ud. “Klassen her er meget bagefter i regning!”

De fire af de fem drenge protesterede højlydt over at skulle have regning med “Grise Hansen.”

Joan og Evelyn var endnu alt for bevægede til at sige noget - Og Brian så og så hen mod døren. Den var desværre for lille til, at en hvid hest med to ryttere kunne komme igennem den!

Benjamin fik dysset klassen til ro og pakkede hurtigt sammen.

Den pligtopfyldende regnelærer modtog nådigst en undskyldning angående forsinkelsen.

Men børnenes afskeds ord til deres vikar undrede og chokerede ham en hel del.

Han skulle hilse i Amerika. Det var nogle fede historier, han havde fyret af ... Hvis der var nogen, der ville plukke ham, skulle han gemme sig i en sky ... Og om aften! ... de kaldte ham hr. Olsen!

Benjamin tog et stykke viskelæder i munden, da han stod i døren. Han sank det. Blinkede med det ene øje til klassen ... Og så var han væk!

“Han er eddermame strid!” lød det fra Orla.

“Ja ... Og pæn!” sukkede Evelyn.

Benjamin gik ned på skolens kontor for at få udbetalt sin løn. Han var kun bestilt til at vikariere én dag, så han blev noget forbavset, da inspektøren spurgte, om han kunne påtage sig at være vikar for syvende specialklasse i nogen tid. Deres klasselærer lå på hospitalet, og der ville nok gå en måned eller mere, før han kom igen.

Kontordamen, som var ved at skrive en check ud til vikaren, så måbende på Benjamin, da han svarede, at det ville

være ham en stor fornøjelse at blive vikar for syvende specialklasse i længere tid.

Og mens en ung mand fløjtende cyklede hjemad, satte skoleinspektør Aster nasius Mortensen sig ind i sin stol.

Han så hen mod den lukkede dør ud til forkontoret. "Det var så rans!" nrumede han med hovedet lidt på skrå, inden han tændte cerutten og åbnede dagens avis.

OLYMPISK GULD

Denne sketøj begynder med, at man hører menneskelarm i det fjerne. A kommer ind til B, som sidder i et rum under det olympiske stadion. B er iført en hvid og rød slåbrok. A har en mikrofon i hånden. Han interviewer B.

A: "Ja! Orla Hansen. Må jeg på egne og det danske folks vegne ønske dig hjertelig til lykke med den guldmedalje, du lige har vundet her ved olympiaden. Hele nationen er stolt over din fantastiske præstation."

B: "Tak ... mange tak!"

A: "Jeg forstår godt, hvis du er træt, for ikke alene vandt du guld, men du slog også verdensrekorden med lidt over tre centimeter ... Et strålende resultat!"

B: Ja! men æren er ikke kun min. Jeg var aldrig nået så langt, hvis jeg ikke havde haft Poul Arne som træner."

A: "Jeg hører lige nu, at der har været lidt knas med forbindelse hjem til Danmark. Men til de Seere og lyttere, der først er kommet på nu, kan jeg sige, at Orla Hansen lige har vundet olympisk guld i den nye disciplin **HØJDEPISNING OVER MUR!** ... Har det ikke været en lang og trang vej at nå så langt?"

B: Jo! Det har kostet mange års træning."

A: "Hvordan begyndte det?"

B: "Det begyndte allerede i skolen."

A: "Vil det sige, at det var et fag?"

B: "Nej, nej ... Det var vores regnelærer!"

A: "Jeres regnelærer?"

B: "Ja! Han gav os aldrig lov til at gå i gården, når vi havde time."

A: "Så var der tryk på drengen, når det ringede ud?"

B: "Ja! mon ikke. Og pissoiret lå i den anden ende af skolegården. Men på vejen derover var der en mur, så den benyttede vi, hvis det pressede for meget på."

A: "Og så gik der sport i det?"

B: "Ja! det kan man roligt sige. Vi markerede med kridt vores personlige højde rekorder."

A: "Hvor mange af skolens elever deltog i denne, om jeg så må sige, nye og opadstræbende idrætsgren?"

B: "Pigerne var af naturlige årsager henvist til kun at kigge på. I starten deltog næsten alle drengene, men vi var hurtigt en fem seks stykker, der skilte os ud."

A: "Vil det sige, at du allerede fra begyndelsen var den førende?"

B: "Ja! Kun Benny og Viggo kunne enkelte gange true mig. Men jeg var den eneste, som det lykkedes at forcere muren. Den var en meter og niogfirs centimeter høj."

A: "Det var en imponerende præstation af en skoledreng. Men det lyder ikke af meget, når man tænker på din rekord i dag ... **Tre meter og syvogtredes centimeter!**"

B: "Ja! der er sket en vældig udvikling, siden dansk sportunion og den olympiske komité godkendte **HØJDE PISNING OVER MUR** som en anerkendt konkurrence idræt."

A: "Hvor mange gange i din skoletid nåede du at forcere muren?"

B: "Kun fem - seks gange. For et halvt år før jeg gik ud af skolen, blev muren revet ned, og der blev plantet buske i stedet for."

A: "Hvorfor dog det?"

B: "Jo! muren vendte ud mod offentlig vej, og en skønne dag gik det galt. Jeg sendte et flot skud et godt stykke over muren. Men det ramte apotekerens frue, som netop passerede på den anden side. Hun havde desværre ikke hat på!"

A: "Det kan man da kalde et vådeskud - ha - ha!"

B: "Det var nu ikke så morsomt. Det er første og forhåbentlig sidste gang, at min sport har indbragt mig en ordentlig skudeballe!"

A: "Men da du kom ud af skolen - Hvad så?"

B: "Så meldte jeg mig ind i den lokale højdepisningsklub og blev ret hurtigt klubmester."

A: "Og så gik det fra konkurrence til konkurrence?"

B: "Ja! men det var først, da jeg fik Poul Arne som træner, at jeg virkelig gjorde fremskridt. Hvad han ikke ved om højdepisningsteknik, er ikke værd at vide."

A: "Vil det sige, at teknikken er det altafgørende?"

B: "Nej! Der er især to andre ting, som også skal være i orden."

A: "Hvad er det for to ting?"

B: "Det er en stor, stærk, elastisk blære og et langt robust våben, der helst skal være så lige som muligt."

A: "Inden vi går videre, Orla Palsen, vil du måske lige fortælle lytterne og seerne om de internationale regler for højdepisning over mur?"

B: "Det skal jeg gerne: Hver deltager skal inden for 40 sekunder affyre 5 skud over en mur, der er 3 meter og 30 centimeter høj. Det gælder om at få mest væske over. Men samtidig måles højeste skud ad elektronisk vej. Den der får det højeste skud, får sin væskemængde ganget med 1,2."

A: "40 sekunder? Det lyder ikke af ret meget. Risikere man ikke let at komme i tidnød?"

B: "Nej, jeg har aldrig oplevet, at nogen har overskredet tiden, og det skyldes nok det pres, der i sagens natur hviler på vores idræt. Derimod er det ret almindeligt, at en eller sågar flere af konkurrencens deltagere diskvalificeres. Det skyldes næsten altid tyvstart ... eller et af de såkaldte spiralskud!"

A: "Spiralskud?"

B: "Ja, rekylen er især under første skud enorm. Det sker ikke så sjældent, at en af de mindre øvede mister grebet, så hele ladningen går af på én gang. Og i forsøget på at få styr på våbnet igen. Jeg har for øvrigt aldrig set, at det er lykkedes - Er det ikke, at disse lange skud forsvinder op mod himlen som en spiral ... Hvis det er solskin, kan man til tider opleve at se den skønneste regnbue, når denne kaskade af væske daler ned igen!"

A: "Og nu Orla Hansen, har du lovet at fortælle os, hvordan du gør dig klar lige inden en konkurrence?"

B: "Det skal jeg gøre. Jeg drikker fire og trekvart liter lunkent vand, præcis 24 minutter før jeg skal affyre mine 5 skud."

A: "Du forbarmede - næsten 5 liter vand! ... Men hvorfor lunkent vand?"

B: "Jo! ... Koldt vand giver ofte hikke, og det er absolut ødelæggende for resultatet, og kan i værste fald give løbsprængning! Jeg kan endvidere tilføje, at jeg kommer lidt amerikansk olie i vandet. Det er der også enkelte andre, der gør."

A: "Hvorfor dog det?"

B: "Det gør vandet mere blødt, så gnidningsmodstanden mindskes, og dermed forøges udgangshastigheden!"

A: "Ja! men hvorfor bruger alle så ikke dette trick?"

B: "Nej, for det kræver, at man ikke spiser fast føde 24 timer før konkurrencen ... Og at man i øvrigt har en kraftig og effektivt fungerende lukkemuskel - Bagtil! Ellers kan det få de mest ubehagelige følger under skudafgivelsen!"

A: "Har man ikke prøvet andre former for væske end vand?"

B: "Jo, der var engang, man forsøgte med øl. Denne væske har den udmærkede egenskab, at dens udgangshastighed er en anelse højere end vands. Men efter at have drukket 14 -

15 pilsnere i rap, fik de fleste nedsat deres koncentrationsevne ret så kraftigt - Ja! enkelte kunne ikke engang finde muren og skød helt i blinde - Det gjaldt især dem, der brugte turbo!"

A: "Hvabe, hva! ... Turbo?"

B: "Ja! ... Gudbajere!"

A: "Så gik man altså tilbage til vandet igen?"

B: "Ja! ... Det vil sige, en stædig østriger fortsatte et stykke tid endnu med øllet. Det lykkedes ham også at vinde det sydbayerske mesterskab. Men da han under afspilningen af den østrigske nationalsang faldt ned fra sejerspodiet og brækkede et ben og slog tre tænder ud, gik også han tilbage til vandet."

A: "Men, der er vel andre ting end ladningens art og konsistens, der spiller en rolle?"

B: "Ja, så afgjort! Grebet diskuteres stadig ivrigt. De fleste bruger enhånds undergreb. Men mange, især asiaterne, sværger til enhånds forhåndsgreb. Ja, jeg har sågar været i konkurrence med en ægypter, der brugte tohånds undergreb!"

A: "Ja, teknik er noget underligt noget. Hvad med afstanden til muren?"

B: "Den bestemmer man selv. Det kommer an på længden af våbnet, og også af ens højde ... Min idealafstand er en meter og tyve centimeter."

A: "Og så står man endelig der og er parat til at fyre kanoenen af ... Fra hoften må man vel sige?"

B: "Nej, nej! Nu kommer vi til noget af det vigtigste ... Affyringsvinklen!"

A: "Den regulerer man vel med hånden?"

B: "Ja! under træning bruger man hånden. Og da våbnet under skudafgivelsen skal have en passende længde og fast-

hed, kan det være nødvendigt med lidt håndstrygninger nu og da.”

A: “Det er altså en sportsgren, som ikke er helt gnidningsløs?”

B: “Kun under træning ... Under de store internationale konkurrencer bruges hånden primært til at åbne og stoppe for skudafgivelsen.”

A: “Men hvordan indstiller man så våbnet i den rette vinkel?”

B: “Ja, nu kommer Poul Arne ind i billedet. Jeg var den første, han lærte trepunktsteknikken ... Desværre er den nu kendt af de fleste udøvere af denne sport.”

A: “Trepunktsteknikken ... ! Kan du ikke forklare nærmere, hvad den går ud på?”

B: “Jo, gerne ... Inden man skud til muren, har man udset sig tre kvinder. En stang smalt pækket - så nedringet som muligt. En pige, der ser nogenlunde godt ud. Og så en, der er grim som bare fanden!”

A: “Jeg forstår ikke ... Hvad har det med affyringsvinklen at gøre?”

B: “Jo! ser du. Nu kan man ved at betragte disse tre kvinder på skift umiddelbart før skudafgivelsen opnå det, vi kalder idealvinklen!”

A: “Den Poul Arne har sandelig gjort noget for at gavne jeres præstationer!”

B: “Ja, bestemt. Men selv den bedste teknik kan slå fejl. Jeg husker så tydeligt skuffelsen hos svenskeren, der sidste år var storfavorit til europamesterskabet. Han blev ikke engang placeret blandt de første ti.”

A: “Hvordan kunne det gå til?”

B: “Jo, da han havde affyret sit fjerde skud, stod han til at vinde, selv om våbnet havde peget lidt for højt under det sidste skud.”

A: "Og, hvad gjorde han så?"

B: "Jo, han beherskede også trepunktsteknikken ... Så han skyndte sig at kigge over på sin svigermor - troede han ... Men desværre for ham havde hun byttet plads med en laber ung blondine i bikini ... Så svenskerens femte og afgørende skud forsvandt bogstaveligt talt sammen med sejren op i den blå luft!"

.....
A: "Og jeg får nu besked på, at det er tid til TV avisen, så vi siger farvel her fra det olympiske stadion og slutter med endnu engang at ønske Orla Hansen til lykke med det strålende resultat."